

РЕШЕНИЕ

№ 2974

гр. София, 03.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 27.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3761** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 6 и чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. Д., роден на 03. 04. 1992 г., гражданин на И., със съдебен адрес - С., [улица], ет. 2, чрез адв. И., срещу Заповед № 5364з-1025 / 29. 03. 2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“, за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, издадена при неизяснена фактическа обстановка в противоречие на чл.35 и чл.34, ал.3 от АПК. Твърди се, че административният орган не е изложил конкретни мотиви, както и че не била дадена възможност на жалбоподателя да участва в производството, тъй като не е уведомен за започването му. Поддържа, че в случая може да се наложи някоя по-лека обезпечителна мярка. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения административен акт.

Ответникът – директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С писмо на заместник председателя на ДАБ (стр. 32) са уведомени директора

на Главна дирекция „Гранична полиция“ и директора на Дирекция „Миграция“ за предстоящ трансфер от Република А. към Република България, който ще се осъществи на 29. 03. 2023 г. с полет от В. на А. Д., роден на 03. 04. 1992 г., гражданин на И.. Писмото е придружено с пасаван на чуждия гражданин издаден за трансфера в съответствие с Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26. 06. 2013 г.

С предложение рег. № 5364р-7639 / 29. 03. 2023 г. е предложено на директора на Дирекция „Миграция“ да бъде издадена заповед за принудително настаняване в СДВНЧ на

А. Д., роден на 03. 04. 1992 г., гражданин на И., тъй като лицето е без документи за самоличност, не разполага със средства и липсва декларация от български гражданин за осигурено жилище и издръжка. Освен това се сочи, че спрямо А. Д. с влязло в сила Решение № 13259 / 23. 08. 2022 г. на зам. председателя на ДАБ, е отказано предоставянето на международна закрила в Република България. По отношение на чужденеца също така е издадена Заповед № 5364з-1024 / 29. 03. 2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“, с която на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ на лицето е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход“.

Със № 5364з-1025 / 29. 03. 2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“, А. Д. е принудително настанен в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ за срок до шест месеца.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Заповедта е връчена на лицето на 29. 03. 2023 г., видно от положения подпис, в присъствието на преводач, а жалбата до съда е подадена на 10. 04. 2023 г., от което следва, че се оспорва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно чл. 44, ал. 6, вр. ал. 1 от ЗЧРБ – директора на Дирекция „Миграция“.

Заповедта е мотивирана с посочване както на фактическите, така и на правните основания за издаването ѝ, с оглед на което е спазено изискването на чл. 59, ал. 1 във вр. с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Като правни основания за издаване ѝ са посочени разпоредбите на чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, а от фактическа страна органът е приел, че по отношение на чужденеца е приложена ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ и препращане на мотиви към предложение рег. № 5364р-7639 / 29. 03. 2023 г., както и наличието на опасност чужденецът да се укрие. Оспорената заповед е издадена при спазване на административно-производствените правила. Неоснователни са релевираните в жалбата оплаквания за допуснатото нарушение по чл. 26 и чл. 34, ал. 3 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, посочена като правно основание за издаване на процесната заповед, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

Анализът на относимите норми сочи, че материално-правните предпоставки, които следва да са налице, за да се издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в СДВНЧ, са заповед за приложена административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и поне една от следните предпоставки, а именно лицето да възпрепятства изпълнението на заповедта или да е налице опасност същото да се укрие. Мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, каквато безспорно е процесната, има за цел да обезпечи изпълнението на предходната мярка за отвеждане на лицето до границата на РБ.

В случая, не се спори между страните, че по отношение на жалбоподателят е издадена заповед за принудително връщане до страна на произход. Административният орган е посочил необходимостта от настаняването в СДВНЧ, като е мотивирал акта си (съобразно препращащите мотиви в предложението) от фактическа страна с това, че чужденецът е без документи за самоличност, не разполага със средства издръжка, както и че е налице опасност лицето да се укрие.

Съдът намира така изложените доводи за правилни и законосъобразни.

В случая А. Д. не представя данни, че притежава средства за издръжка, не е декларирал адрес, на който ще пребивава и не представя документ за самоличност, което се явява пречка за изпълнението на наложената ПАМ – връщане до страната на произход. При тези обстоятелства съдът намира, че правилно административният орган е направил обосновано предположение, че лицето може да се отклони от изпълнение на наложената му ПАМ.

Същевременно по делото е установено, че жалбоподателят е с отказан статут на бежанец, поради което и в съответствие със законовите норми е издадена заповедта за настаняването му в СДВНЧ.

От друга страна, видно от заявеното от жалбоподателя в проведеното съдебно заседание, същият не разполага с парични средства (освободен от внасяне на държавна такса поради липса на средства), както и че няма къде да отиде, ако бъде освободен от СДВНЧ. Посоченото, че има познати в С., при които можел да отседне, както и че евентуално брат му ще изпраща средства да се издържа, не са подкрепени с никакви доказателства за това. Освен това, няма представена декларация от лице, което поема задължение да му осигури жилище и издръжка, като твърденията на жалбоподателя, че ще започне работа, за да се издържа, не са съобразени с факта, че същият е без документи за самоличност.

Неоснователни са и доводите за влошено психическо състояние на жалбоподателя, тъй като същите са изложени едва за първи път в съдебното заседание, като такива доводи не са излагани пред административния орган, въпреки че чужденеца фактически пребивава повече от месец в СДВНЧ. Освен това, независимо че жалбоподателят е принудително настанен в този дом, там има право на безплатна и своевременна медицинска помощ, каквато не може да му бъде осигурена навън, доколкото жалбоподателят към настоящия момент е незаконно пребиваващ чужденец. В същото време, факта че жалбоподателят е върнат от Република А. в съответствие с изискванията на Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26. 06. 2013 г., за обратно приемане на чужденци, означава, че същият е минал нелегално границата на страната, поради което в действителност съществува опасност лицето да се укрие.

Настоящият състав намира, че горните мотиви обективират основанието, което административният орган е приел за налично. Задържането следва да се основава на

обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложена му ПАМ. Данните сочат за обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Чужденецът е върнат принудително на територията на Република България след отказа на ДАБ за предоставяне на международна закрила, което прави престоя му незаконен.

Според дефинитивната норма на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3“, е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. По правната си природа принудителното настаняване в СДВНЧ следва да се квалифицира като мярка по обезпечаване на изпълнението на принудителното отвеждане до границата на Р. България. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се прилага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Задържането следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената му ПАМ. В случая посочените критерии, обуславящи настаняване в СДВНЧ, са налице. Изпълнени са изискванията на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ за постановяване на оспорения административен акт, а именно - наложена на чужденеца ПАМ по чл. 39а, т. 2 от същия закон и съществуваща реална опасност от укриването му. Законнообразно са упражнени правомощията на административния орган при преценката му за необходимостта от принудителното настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ за постигането на легитимна цел - организиране на принудителното извеждане от Р. България. Непредставянето на адрес от страна на жалбоподателя, на който може да се намери, липсата на близки в страната както и обстоятелството, че чужденецът вече е върнат от друга страна, където е преминал нелегално след отказа за предоставяне на международна закрила, мотивират извод за основателно предположение, че А. Д. може да се укрие, респ. за възпрепятстване на организацията и подготовката на извеждането му от страната или за затрудняване или осуетяване изпълнението на ПАМ.

Настоящият състав не споделя становището в жалбата, че съществуват други възможности за налагане на по-лека мярка, тъй като както беше посочено по-горе, липсва декларация от български гражданин, че ще му осигури жилище където да пребивава, като освен това чужденецът не разполага с документи за самоличност и парични средства.

В същото време са неоснователни и доводите за нарушение на чл. 26 и чл. 34 от АПК, като не е дадена възможност на чужденеца да вземе становище по случая. Видно е, че оспорения акт изрично е посочено, че е налице хипотезата на чл. 34, ал. 4 от АПК, тъй като същият се издава по спешност. Видно е, че чужденеца е трансфериран от Република А., като пристига в България на 29. 03. 2023 г., поради което доколкото същият е без документи за самоличност и незаконно пребиваващ чужденец, по

смисъла на § 1, т. 3б от ДР на ЗЧРБ, е следвало при условията на неотложност да са осигури престоя му в страната.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д., роден на 03. 04. 1992 г., гражданин на И., срещу Заповед № 5364з-1025 / 29. 03. 2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“, за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към дирекция „Миграция“.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: